

Lovforslaget, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sættes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Bojsen): Det foreliggende Forslag om Indfødsrets Meddelelse blev fremsat af Indenrigsministeren i Midten af December Maaned. At der er gaaet saa lang Tid, inden Udvalget har kunnet affatte sin Betænkning, er begrundet i, at der er kommet saa mange Efternølere, idet vi i alt har haft 40 Ansøgninger til Behandling, og de er ikke kommet paa samme Tid, men de er kommet successive, saa at Udvalget ikke har været i Stand til at afslutte før nu.

Paa det oprindelige Forslag er optaget 449 Personer. En af disse er afgaaet ved Døden, og der er saaledes 448 tilbage. Alle disse 448 indstiller Udvalget til Godkendelse. En af Grundene hertil er ligesom i Fjor den, at Ministeriei forud har foretaget en temmelig skarp Signing og har kasseret ikke mindre end 77 Ansøgninger. Efter at Ansøgingerne saaledes har været skarpt kritiserede, har Udvalget kunnet tage hele Resten.

Som en Ejendommelighed skal jeg nævne, at et paafaldende stort Antal Kvinder har meldt sig denne Gang, i alt 165 eller over $\frac{1}{3}$ af de 448. Grunden til dette forholdsvis store Antal Kvinder maa vel være, at Kvinderne har faaet politiske Rettigheder, idet nemlig Indfødsret er en Betingelse for at faa disse politiske Rettigheder. I øvrigt er som sædvanlig det overvejende Antal Svenskere; omtrent $\frac{2}{3}$ af samtlige Ansøgere er af svensk Afstamning. Dette ligger vistnok i, at Danmarks Hovedstad, den største i Norden, ligger saa nær ved den svenske Grænse, og de store Byer har jo altid udøvet en vis Tiltrækning. En saadan udøver altsaa København overfor hele det sydlige Sverige. Man maa erindre, at der indvandrer omtrent 10 Gange saa mange Svenskere i Danmark, som der er Danske, der udvandrer til Sverige.

Udvalget har søgt Oplysning om Optanterne, som jo ifølge Fredstraktaten har Adgang til at faa Indfødsret, naar de er fødte i den 1ste Zone og melder sig inden 2 Aar efter Fredstraktatens Afslutning. Disse Oplysninger ønsker Ministeriet, saa vidt jeg har forstaaet, først at give, naar den 2-aarige Periode er afsluttet, og det kan der jo være nogen Rimelighed i. Men jeg vil nu minde om det rigtige i, at der

bliver forfattet en fulgyldig Fortegnelse over alle disse Optanter. Det kan have ikke saa lidt at sige i Fremtiden.

Jeg skal dernæst sige et Par Ord om Ændringsforslagene. Det er altsaa foreslaaet at optage ikke færre end 40 Personer paa Lovforslaget. Deraf har Ministeriet stillet Ændringsforslag om de 34 og Udvalget om de 6. Jeg antager, at de fleste af disse 40 kan betragtes som saa velstaaende Folk, at man ikke behøver at frygte, at vort Land skal faa nogen Byrde af at give dem Indfødsret. Af de 40 er der 7, som kun ønsker Generhvervelse af Indfødsret. Overfor dem, der saaledes ønsker Generhvervelse af Indfødsretten, som de kan have mistet ved Naturalisation i Udlandet eller for Kvinders Vedkommende ved at indgaa Ægteskab med Udlændinge, plejer vi at stille os meget kulant og plejer ikke at forlange længere Tids Ophold. Der er altsaa 7 af den Slags, og de 6 af dem er Kvinder, som har mistet deres Indfødsret paa Grund af Ægteskab, som nu er ophævet. Endvidere er der 11, som bør nede ved den nye Grænse; det er jo ganske rimeligt, at Grænsereguleringen har bragt flere til at ønske, at de kunde flytte over Grænsen. De fleste af disse 11 har kun haft meget kort Opholdstid her i Landet; men Udvalget har ment, at der var Grund til at medtage dem alligevel. Jeg maa dog føje til, at naar de er blevet optaget efter saa kort Opholdstid — nogle har kun været her nogle Maaneder —, skal det ikke være noget Præcedens for de Tidsfrister, som senere kan blive krævet.

Ansøgerne stammer fra højst forskellige Lande — Verdenskrigen har jo bevirket, at der er blevet flyttet omkring med Udlændinge over hele Europa. Fra Østrig og Ungarn kommer saaledes 5, fra Tyskland 4, fra Frankrig 1, fra Svejts 1 og fra Sverige 2 Ansøgere. Nogle af disse er foreslaaet optagne paa den Betingelse, at de løses fra det undersaatlige Forhold til vedkommende Land; det er en af Grundene til, at Udvalget har maattet tage sig Tid til sine Forhandlinger, idet man har forespurgt i Udenrigsministeriet, hvorvidt de paagældende var blevet løst fra Undersaatsforholdet til Hjemlandet. 7 af de 40 faar kun Indfødsret paa Betingelse af, at de inden et vist Tidsrum har faaet deres undersaatlige Forhold til det fremmede Land til at ophøre.